

Évközi 11. vasárnap

Róm 5,6-11

„Igazért is alig hal meg valaki”

⁶Amikor még erőtlenekek voltunk, Krisztus az erre alkalmas időben meghalt a bűnösökért, ⁷noha az igazért is alig hal meg valaki, legföljebb jó emberért vállalják a halált. ⁸Isten azonban azzal tesz tanúságot irántunk való szeretetéről, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk. ⁹Most, hogy vére árán igazzá váltunk, még sokkal inkább megment bennünket haragjától. ¹⁰Mert ha Istent Fia halála kiengesztelte akkor, amikor még ellenségek voltunk, most hogy kibékültünk vele, az ő életébe beoltódva még könnyebben megszabadulunk. ¹¹Sőt ezen felül még dicsekszünk is az Istenben Urunk, Jézus Krisztus által, aki megszerezte nekünk a kiengesztelődést.

Köztudott, hogy az emberi szeretet igen különböző. Az édesanyák nagyobb áldozatot vállalnak gyermekeikért, mint idegenekért. Közismert tény az is, hogy a bűnt is az édesanya bocsátja meg leginkább és leghamarabb a gyermekének, csak azért, hogy meg tudja őrizni szeretetében. A barátságok nagy próbája a bűn, és legtöbb esetben a megbocsátás megeddza az igaz barátságokat. Vannak emberek, akik áldozatot vállalnak értékes emberek megmentéséért, vagy igazságtalanul üldözött emberek megmentéséért kockára teszik életüket. Arról azonban már ritkán hallunk, hogy valaki csak azért ment meg egy idegent, mert ember és nem hagyhatja, hogy elpusztuljon. Ami igazán példa nélküli, hogy valaki azt menti meg, aki ellene vagy mások ellen követett el valami ilyen nagy vétket.

Isten szeretetének nagyságát mutatja, hogy amikor még bűnösök voltunk, meghalt értünk (Róm 5,6), jóllehet az ember még az érte áldozatot vállalóért sem hajlandó hasonló áldozatot hozni. Az életünket pedig annyira féltjük, hogy csak igazán értékes emberért áldozzuk fel, ha egyáltalán eljutunk erre a döntésre. Jézus Krisztus a bűnösökért nem pedig az igazakért halt meg. Nincs jobb példa Isten szeretetének szemléltetésére, mint ez az áldozat. Jézus ellenségéért hal meg, ellenségeiért imádkozik akkor, amikor azok megtérésére semmilyen garancia nincs. Nemcsak személyi vonatkozásban hoz példa nélküli áldozatot, hanem az üdvösség vonatkozásában is. Mint büntelen áldozza fel magát a bűnösökért.

Akit már vádoltak bűnnel, az tudja, hogy a bűnnek súlya van. A bűntudat megnyomorítja az embert. Az igazságtalan vád még súlyo-

sabb, még inkább meg tudja nyomorítani az embert. Ahhoz viszont igen nagy lelki erőre van szükség, hogy valaki mások bűnét magára vegye, mások helyett bűnhődjön és ártatlanul elviselje mások gyaláztatát. Isten ezzel akarja helyreállítani az üdvösség rendjét. Megmutatja határok nélküli szeretetét ellenségeinek, a bűnösöknek. Azt közli velünk, hogy ő teljesen elutasítja a bűnt, mégis végtelenül szereti a bűnös embert és áldozatra is kész érte. Ezzel akarja az emberiséget megváltani. Az emberi szeretet pedig sok esetben önző, számító és törékeny. Még a vérségi kapcsolatok sem képesek kizárni a szeretetből az önzést, az uralkodni vágyást és a számítást. A barátságok jó része is érdekekre épül. A szimpátiát is csak erősíti az érdek és a rászorultság. Isten szeretetéből mindezek a gyengeségek hiányoznak, tiszta és megváltó az ő szeretete, amely egy másik, csak az Istentől megtanulható életszemléletre akar megtanítani.

Ennek nem csupán része a bűn elkerülése, hanem szerves része az emberben rejtőző jó kibontása. Azt mindenki tudja, hogy gyermek- vagy kamaszkorban sok függ attól, hogy egy pedagógus meglátja-e a gyermekben a tehetséget és a jót, vagy sem. Ha igen, és képes ezt kibontani, akkor nevelő munkája elérte a célját. De az szükséges, hogy akkor is megőrizze jóindulatát, amikor ebből a rejtőző jóságból semmi sem látszik és esetleg visszaél a jóindulatával. Jézus, a mindegyikünkénél nagyobb kockázatot vállalt pedagógus, az életét adja, hogy a bűn által megrontott rendet helyre állítsa, és Isten szeretetének kinyilvánításával, a megélt hit által, a bennünk elnyomott jót kibontakoztassa.